

Sygn. akt I C 59/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świnoujściu Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Trytek-Błaszak

Protokolant: Marta Korzeniewska

po rozpoznaniu w dniu 04 marca 2016 roku w Świnoujściu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **w G.**

przeciwko **P. C. (1)**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 59/16

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego w postępowaniu uproszczonym

Powód (...) we G. wniósł przeciwko P. C. (1) powództwo o zapłatę kwoty 2.133,70 zł z odsetkami umownymi w wysokości równej czterokrotności aktualnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, która na dzień wniesienia pozwu wynosi 10% w skali roku od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 600 zł oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 12 marca 2008r. pozwany zawarł z (...) Bankiem S.A. umowę kredytu ratalnego numer (...). Wobec braku spłaty zadłużenia wierzytelność wynikająca z powyższej umowy została sprzedana na rzecz powoda na mocy umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z (...) Bankiem S.A. w dniu 27 kwietnia 2012r. Powód nabył wierzytelność w łącznej kwocie 1.497,84 zł, w tym: 1.130,92 zł tytułem kapitału, 366,92 zł tytułem odsetek umownych naliczanych przez Bank w wysokości zgodnej z treścią umowy kredytu ratalnego zawartej z pozwanym w okresie od dnia jej zawarcia do dnia sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda. Zawierając umowę pozwany zgodził się na wszystkie jej postanowienia, w tym na warunki dotyczące naliczania odsetek oraz kosztów monitoringu i czynności windykacyjnych. Wysokość naliczonych przez bank kosztów obrazuje bankowy tytuł egzekucyjny. Aktualną na dzień cesji wierzytelności wysokość zadłużenia, w tym wszystkie jego składowe, potwierdza m.in. wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności. Na podstawie zawartej przez pozwanego umowy kredytu ratalnego oraz umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z poprzednim wierzycielem, powód od dnia nabycia wierzytelności kontynuował naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału oraz opłat. Na dzień wniesienia pozwu zaległość z tego tytułu wynosiła 635,86 zł. Łączna wysokość zadłużenia pozwanego na dzień 18 sierpnia 2015r. została stwierdzona wyciągiem z ksiąg rachunkowych powoda i wynosi: 1.130,92 zł tytułem kapitału, 1.002,78 zł tytułem odsetek. Cała kwota zadłużenia jest wymagalna. Powód dokonał kapitalizacji odsetek należnych na dzień wniesienia pozwu, w

związku z czym w treści żądania domaga się zasądzenia na jego rzecz dalszych odsetek za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Pozwany był wzywany do zapłaty, lecz nie zapłacił na rzecz powoda żądanej kwoty.

Pozwany P. C. (1) nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, ani też nie składał w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie, stąd też zgodnie z treścią art. 339 § 1 kpc Sąd zobowiązany był wydać wyrok zaoczny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 sierpnia 2015r. powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych, w którym oświadczył, że nabył w dniu 27 kwietnia 2012r. od (...) Banku S.A. na podstawie cesji wierzytelność z umowy kredytu ratального z dnia 12 marca 2008r. w kwocie 1.497,84 zł wobec dłużnika P. C. (1). Kwota należności na dzień sporządzenia wyciągu wynosiła: kapitał 1.130,92 zł, odsetki 1.002,78 zł.

(dowód: wyciąg z 18.08.2015r. – k. 4,

wyciąg z (...) powoda – k. 8,

pełnomocnictwo – k. 9,

odpis z KRS-u – k. 10)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się bezzasadne w całości.

Swoje roszczenie wobec pozwanego P. C. (1) powód wywodzi z umowy cesji wierzytelności z dnia 27 kwietnia 2012r., na podstawie której miał nabyć od (...) Bank S.A. wierzytelność pieniężną przysługującą Bankowi wobec pozwanego z umowy kredytu ratального z dnia 12 marca 2008r.

Obowiązkiem powoda było wykazanie, co jest źródłem jego roszczenia, a uprzednio Banku, aby pozwany wiedział, z jakiej umowy dochodzone są wobec niego roszczenia.

Powód nie przedstawił Sądowi i pozwanemu umowy kredytu ratального zawartej przez pozwanego z (...) Bankiem S.A. z dnia 12 marca 2008r., ani nawet nie opisał jej w sposób pozwalający na odtworzenie treści stosunku zobowiązaniowego. Powód powinien był wykazać w pierwszej kolejności istnienie zobowiązania pomiędzy pozwanym a Bankiem, bowiem sama cesja wierzytelności jest czynnością wtórną i zależną od istnienia ważnego zobowiązania pozwanego. Z punktu 10.2.1. formularza pozwu wynika, że na okoliczność istnienia, wysokości oraz wymagalności roszczenia powód zawnioskował dowód ze wskazanej umowy, której jednak nie nadesłał do akt sprawy. Nie wiadomo zatem, czy rzeczywiście pomiędzy pozwanym a (...) Bankiem S.A. zawarta została taka umowa, a jeżeli została zawarta – na jaki okres, jaka kwota kredytu została udzielona pozwanemu, w jakich kwotach pozwany miał spłacać raty, w jakiej wysokości miał spłacać odsetki. Powód nie wykazał, czy roszczenie z tej umowy jest wymagalne, bo termin spłaty kredytu już upłynął zgodnie z harmonogramem spłat, czy też umowa została wypowiedziana i w jakiej dacie. Z uzasadnienia pozwu wynika, że umowa została wypowiedziana, lecz brak jest wskazania kiedy i na jakiej podstawie.

W myśl art. 509 § 2 kpc w przypadku zawarcia umowy przelewu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym roszczenie o zaległe odsetki. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki łączył go z dłużnikiem. Wierzytelność, jak i prawo do jej dochodzenia przechodzi na nabywcę w takim kształcie, w jakim przysługiwała cedentowi w chwili zawarcia umowy przelewu. Jednocześnie, jeżeli dłużnik banku będący kredytobiorcą nie dotrzymuje warunków udzielenia kredytu, bank może dokonać przelewu wierzytelności na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego bez zgody zarówno tego dłużnika, jak i dłużnika

banku z tytułu zabezpieczenia kredytu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2010r., IV CSK 558/09, OSNC 2010/12/168, LEX nr 602305, Biul. SN 2010/9/10, M. Pr. Bank. 2011/5/12).

Warunkiem jednak otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Pozew w niniejszej sprawie nie zawierał ani nie wskazywał żadnego dowodu na istnienie zobowiązań pozwanego wobec (...) Banku S.A. Z treści uzasadnienia pozwu nie wynika, żeby pozwany umowę zawarł w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej lub zawodowej; również powód nie powoływał się na taką okoliczność. W efekcie pozwanemu przysługiwał w relacji z powodem status konsumenta (art. 22¹ kc). W takich warunkach dołączony do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych (...) nie posiadał mocy prawnej dokumentu urzędowego (art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych - Dz.U. z dnia 28 czerwca 2004r.), a miał jedynie znaczenie dokumentu prywatnego (por. wyrok TK z dnia 11 lipca 2011r., P 1/10). Z tej też przyczyny powód powinien był wykazać jego prawdziwość (tj. fakt istnienia wierzytelności w oznaczonej tam wysokości (art. 253 kpc)).

W polskim systemie prawnym obowiązuje zasada, iż między stronami stosunku cywilnoprawnego obowiązek (ciężar dowodu) udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Zasada kontradyktoryjności i dyspozycyjności zobowiązuje strony do wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 kpc). Stosownie do zasady wyrażonej w art. 3 kpc, a rozwiniętej m.in. w art. 232 zd. 1 kpc, strony są obowiązane przedstawiać dowody, a rozkład ciężaru dowodu wynikający także z art. 6 kc powoduje to, że strona, która chce dochodzić roszczeń wymagających dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna”, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis).

Powód nie powołał się na treść ani nie przedłożył - umowy pomiędzy zbywcą (Bankiem) a pozwanym, nie przedłożył również jakichkolwiek innych dokumentów, z których można byłoby odtworzyć treść pierwotnego stosunku. Nie wiadomo, jakiej kwoty dotyczyła pierwotna umowa kredytu, czy pozwany spłacił cokolwiek z pierwotnej kwoty zobowiązania, kiedy, jak te wpłaty zostały zarachowane. Nie wiadomo, do kiedy należność miała być spłacona. Skoro powód nie przedłożył umowy i nie wyjaśnił tej kwestii w pozwie, nie wykazał tym samym, czy umowa nadal wiąże strony, czy została wypowiedziana, czy też termin spłaty już upłynął. Z akt sprawy nie wynika, czy kwota należności głównej dochodzona pozwem 1.130,92 zł przekracza kwotę zadłużenia kredytowego, czy stanowi jego część. Nie wiadomo, za jaki okres i według jakiej stopy procentowej powód skapitalizował odsetki 1.002,78 zł (zarówno te naliczone przez Bank, jak i przez powoda). Jest odesłanie do stóp procentowych z umowy, lecz umowa nie została załączona do akt. Nie wiadomo też, za jaki okres i od jakiej kwoty powód liczył odsetki ustawowe. Pozwany przy tak zgłoszonym roszczeniu nie jest w stanie ustalić, czy spełnił świadczenie na rzecz pierwotnego wierzyciela. Nie wiadomo również, czy naliczenia dokonane zostały zgodnie z umową, o ile ona istniała, łączącą zbywcę z pozwanym. Tym samym, kwoty są nieweryfikowalne przez Sąd orzekający, jak i pozwanego.

Powyższe wskazuje, że powód nie wykazał zasadności swojego roszczenia, jak też jego wysokości.

Powód nie wykazał również swojej legitymacji czynnej procesowej. Nie załączył do pozwu umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 kwietnia 2012r., jak też wyciągu do niej i załącznika, a zatem nie wykazał, aby po pierwsze – taka umowa istniała i została zawarta pomiędzy (...) Bankiem S.A. a powodem, a po drugie, jeżeli taka umowa została zawarta – aby jej przedmiotem była wierzytelności wobec P. C. (1) wynikająca z umowy kredytu ratowego z dnia 12 marca 2008r. Konsekwencją braku przedstawienia istnienia umowy przelewu wierzytelności jest niewykazanie przez powoda swojej legitymacji procesowej czynnej.

Nie można uznać, że pozwany przyznał okoliczność istnienia cesji wierzytelności i zawarcia umowy kredytu. Zgodnie z art. 229 kpc nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Zawarcie umowy cesji i umowy kredytu nie stanowi okoliczności faktycznej podlegającej uznaniu bądź też nie przez stronę procesu, a jest wyłącznie okolicznością prawną (nie – faktyczną), od której zależy legitymacja czynna w procesie.

W przypadku nie podjęcia obrony przez pozwanego stosownie do art. 339 § 2 kpc, w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego, sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 07 czerwca 1972r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Opis stanu faktycznego przedstawiony w pozwie przez zawodowego pełnomocnika, wskazuje materialnoprawną podstawę w sposób nie nadający się do odtworzenia jej treści. Należy więc uznać, iż pozew nie opiera się na materialnoprawnej podstawie rozumianej jako konkretna norma prawna wynikająca z określonego stosunku obligacyjnego, z którego wynika obowiązek świadczenia dłużnika określonego zobowiązania pieniężnego. Wysokość zobowiązania dłużnika w tej konkretnej sprawie budzi wątpliwości Sądu.

Jedynym dowodem w sprawie jest wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, który okazał się niewystarczający dla uwzględnienia powództwa.

Mając powyższe na uwadze, roszczenie powoda jako bezzasadne i nie udowodnione podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w sentencji wyroku.

SSR Agnieszka Trytek Błaszak